

ஆசிரியர்:
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

தனிப்பிரதி அனு 1

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

விட்டகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா வரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ வருபு ஆடி மீ கால (25—7—35)

NO. 35.

திருவாய் மொழி.

அங்குமிங்கும்வானவர்தானவர் யாவரும்
எங்குமினயையென் றுன் னை யறியகிலாதலற்றி
அங்கம்சேரும்பூமகள் மண்மகளாய்மகள்
சங்குசக்கரக்கையவனேன்பர்சரணமே.

சுரணமாகியான்மறை ணால்களும்சாராதே
மரணம்தோற்றும் வான்பினிமுப்பேன்றிவைமாய்த்
[தோம்
கரணப்பல்படை பற்றவோமேகனலாழி
அரணத்தின்படையேந்திய வீசற்காளாயே.

ஆருமாளாழியும் சங்கும்சமப்பார்தாம்
வாரும்வில்லுங்கோண்டு பின்சேல்வாரமற்றில்லை
தாரும்தோரும்கைக்களையாரத் தோழக்காணேன்
நாரும்நாரும்நாவே னடியேன்ரூலத்தே.

ஞாலம்போனகம்பற்றி யோர்முற்றுவருவாகி
ஆலம்பேரிலையன்ன வசஞ்சேப்யுமம்மானே
காலம்பேர்வதோர்காரிருஞ்சி யோத்துதால்உன்
கோலங்காரேழில் காணலுற்றுமும்கோடியேற்கே.

கோடியார்மாடக் கோஞ்ரகத்தும்புங்குடியும்
மடியாதின்னே நிதுயில்மேவிமகிழ்ந்ததுதான்
அடியாரல்லல்தவிர்த்தவசைவோவன்றேல் இப்
படிதான் நின்தோவிய வசைவோ பணியாயே.

பணியாவமரர்பணிவும் பண்புமதாமேயாம்
அணியாராழியும்சங்கமுமேந்து மவர்காண்மின்
தணியாவெந்நோயுலகில் தவிர்ப்பான்திருநீல்
மணியார்மேனியோ டென்மனம்குழவருவாரே.

திருவருள்துணை.

காலமுன் டாகவே சாதல்சேய்
துய்மின் கருதாய்
நாலமுன் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நன்னாரிய
ஆலமுன் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

யுவ ரஸி ஆடி மீ 10 ல

சை யோத் திருந்தால்
செய்வன செய்.

த்துவப் பெரியாராகிய
எமது ஒளவைப் ப்ரா
ட்டியார் அருளிய
“கொன்றைவேந்தன்”
என்னும் வேத சூத்
திரக் கொத்துள் ஒன்றுகி மிளிரும்
இவ் அழுத வாக்கியம் உலகியலுக்
கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய
பொருளோடுடையது. உண்மை நிலைக்கு
ஒப்பிய பொருளோ எனின் உலக மாக்கள்
தங்கள் சிற்றறிவு கொண்டு அறிய
முடியாத ஆழந்த மறையாகி அமைஞ்

துள்ளது. என்னும் உலகியலுக்கு ஒப்பிய
பொருள் ஒரு சிறிது கூறி உண்மை
நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் ஒருவாறு
சுருங்க உரைக்கப்படும்.

நிலையானவற்றை உடனே செய் தல்
வேண்டும் — செய்வன செய்ய
வேண்டும்.

குறள்.

அந்கா இயல்பிந்துச் செல்வம் அது
அமைந்திருந்தால் செய்ய வேண்டியன
வற்றை (நீ) செய் என உலகியலுக்கு
ஒப்பிய பொருள் கூறப்படுகின்றது.

[பெற்றால்]

அந்குப் ஆங்கே செயல்.

(ஷ 34 ம் அதி. நிலையாகம் செ. 3.)

என்மனர் பொய்யில் புலவர்.

நாலடியார்.

துகங்கெருஞ்செல்வங்கோன்றியக்காற்
[கெட்டுப்

பகடுடந்தகழ்ப்பலாரோடுண்க
அகடுறயார்மாட்டுமில்லாதுசெல்வம்
சகடக்கால்போலவரும்.

(ஷ செல்வநிலையாகம் செ. 2.)

செல்வமானது யாவரிடத்தும் நிலை
யாக நில்லாது தேர்ச் சக்கரம் போலக்
கீழ் மேலாய் மேல் கீழாய்ச் சமுன்று
திரியுமாதலால், அதுகிடைத்தபோதே
யாவர்க்கும் கொடுத்து உண்டு வாழு
வேண்டும் என்பது இதன் பொரு
ளாகும்.

நின்றனவின்றன நில்லா எனவுணர்ச்சு (து)
ஒன்றினான்றினவல்லேசெயிந்தெய்வ
சென்றன சென்றனவாழ்நாள்செறுத்
[துடன்
வாத்துவாத்துக்கற்று.

(ஷ ஷ செ. 4)

“பற்றித்தொடரும்இருவினைப்
புண்ணியபாவமுமே”

(பட்டினத்தடிகள்பாடல்) என்பது
கருதி மறுமையில் தமக்கு உதவுதல்
நோக்கித் தமது அறிவுக்கு ஏற்றவாறு
அமைத்துக்கொண்ட புண்ணிய ச்
செயல்களைப் புரிவர்; தருமங்களை
உருற்றுவர். “சை ஒத்து இருந்தால்”
உலகோர் செய்வன செய்யும் பெற்றி
இதுவே என்க. உலகியலுக்கு ஒப்பப்
பொருள் என்னும் பணத்தை அடையப்
பெற்றோர், அப்பணம் நிலையில்லா
தது ஆதலால் அது கிடைத்தபோதே

ஆயுள் சென்று கொண்டே இருக்கின்றது. யமன் கோபத்தோடு கொடு
செல்ல வருகின்றனன். (மரண காலம்
சமீபித்து விட்டது). ஆதலால் நிலையானது என்று கருதப்பட்ட செல்வம்
நிலையில்லாதது என்றும் உண்மையை
உணர்ந்து அறத்தொடு பொருந்திய
நல்லினைகளை (நீ) செய்வதானால் விரைந்து செய்க என்பது இதன் பொருளாகும்.

மேலே காட்டிய பிரமாணங்களால்
உலகியலுக்கு ஏற்றவாறு சை ஒத்த

போது—செல்வம் வந்தபோது செய் வன செய்து உய்தி அடைவதே அறி கூர் மாண்பு என்பது நன்று வளியுறுதல் கண்டு கொள்க. அறிவுடையோர் தமக்குச் செல்வம் வந்தபோது இம்மை மறுமைகளுக்கு ஆக்கம் தருவனவாய்ச் செய்ய வேண்டியனவற்றைச் செய்தே மூடிப்பர். ஸ்ரீராம பிரான் வனவாசமும் இராவண சம்மாரமும் முடித்து அரசரிமை எய்தியதும் சிதையைத் தேடுதற் கண்ணும் இராவண சம்மாரம் செய்து அவளை மீட்டற் கண்ணும் தமக்குப் பேருதவி புரிந்தோர் யாவர்க்கும் உலகியலுக்கு ஒப்பச் செய்ய வேண்டியனவற்றைச் செய்து முடித்தனர் எனவும் நீதி முறை வழுவாது செங்கோல் ஒச்சிக்குடிகளை ரக்ஷித்தனர் எனவும் இராமாயணம் கூறுகின்றது. சில செய்யுட்கள் இங்கே காட்டப்படுகின்றன.

கம்பராமாயணம்.

மறையவர்தங்கட்கல்லாமணியொடு முத்துமேன்பொன்னும்
நிறைவளம்பெருக்குபூஞ்சரபியுநிரைத்து
[தும்பொன்னும்]
நிறையிதென்றிரந்தோர்க்கல்லாங்குறை
[மேன்மேல்]
குறையிதென்றிரந்தோர்க்கல்லாங்குறை
[வறக்கொடுத்துப்பினர்]
அறைகழலரசர்தம்மைவருகெனாருள்
வந்தார்.

அய்யனுமவர்கடம்மையகமகிழ்ந்தருளினே
[க்கில்]
வய்யகஞ்சிவிகைதொங்கன்மாமணிமகுடம்
[பொற்பூண்]
கொய்யனிப்புரவி திண்டேர்குஞ்சரமாடை
[யின்சொல்]
மெய்யுறக்கொடுத்தபின்னர்க்கொடுத்தனன்
[விடையுமன்னே].

(ஷ. யுத்தகாண்டம் விடைகொடுத்தபடலம்
[ச. 15, 16.]

அவ்வகையறுபத்தேமுகோடியாமரியின்
[வேந்தர்க்
கெவ்வகைத் திறனுகல்கியினியனபிறவும்
[க்குறிப்]

பல்வமொத்துவகிற்பல்குமெழுபதுவெள்
[எம்பார்மேல்]
கவ்யையற்றினிதுவாழக்கொடுத்தனன்
[கடைக்கைஞேக்கம்.

(ஷ. ஷ. ச. 28.)

அய்யனுமவரைக்கியருள்செறி துணைவ
[ரோடு]
வய்யகமுழுதுஞ்செங்கோன்மனுகெறி
[முறையிற்செல்லச்
செய்யமாகஞமற்றைச்செகதலமகஞ
[மற்றும்]
நய்யுமாறின்றிக்காத்தான்நானிலம்பொறை
[கார்த்தே.

(ஷ. ஷ. ச. 36.)

இவ்வாறே சீவகன் என்பான் தன் பகையை வென்று அரசரிமை எய்திய போது — சை ஒத்திருக்கப் பெற்ற போது அவனும் அவன் தாயாகிய விஜயை என்பவரும் உலகியலுக்கு ஒப்பச் செய்வன செய்தமை — பல தருமங்களை உருற்றியமை சீவகின்தாமணி என்றும் காப்பியத்தால் தெரிகின்றது. சில செய்யுட்கள் காட்டப் படுகின்றன.

சீவக சிந்தாமணி.

எத்துணைத்தவஞ்செய்தான்கொல்ளன்
[தெறமுஞ்துலகமேத்த
வித்தியுகழினற்குவிருஞ்சரசியற்றிகாடும்
ஒத்தனனல்கித்தன்னையுழுஞ்தனள்வளர்த்த
[தாய்க்குச்
சித்திரத்தேவிப்பட்டங்திருமகனல்கினு
[னே.

(ஷ. இலக்கணையாரிலம்பகம் ச. 190.)

(இ-ன்) திருமகன், இவன் எவ்வளவு தவம் செய்தான் என்று உலகம் ஏத் தும்படி கந்துக் கடனுக்கு, இதற்கு முன்பில்லாத அரசரிமையை வளியக் கொடுத்து நாட்டையும் நல்கித் தன்னை வருந்தி வளர்த்த சுநந்தைக்கு நன்றாகிய தேவி என்றும் பட்டத்தையும் நல்கினால் என்க.

ஆஞ்சல்வையத்தில்லாவருநிதியரசால்ல
குழ்மணியாழிசெம்பொற்குட்டொடு
[கண்ணிகாதற்
க்ரேமர்க்ட்கருளித்தொல்லையுழுஞ்தவர்தமக்
[குத்தோன்ற
வாழ்க்களுநிதியுநாமின்னவன்கொடுப்பித்
[தானே.
(ஷ. ஷ. ச. 192.)

(இ-ள்) மன்னவன் காதற்றேழுர் கட்கு உலகில் வேறு சிலர்க்கில்லாத பழைய அரசையும் ஏனதி மோதிரத் தையும் செம்பொன்னுற் செய்த பட்டத்தையும் கண்ணியையும் நீதியையும் அருளி, அவர்களை ஒழியத் தனக்கு உழுஞ்தவர்களைத் தோன்ற வாழ்க் கூறு அமைச்சரைக் கொண்டு நிதியையும் நாட்டையும் கொடுப்பித்தான் என்க.

ஆஜைமும்மதமாடியகாடெல்லாம்
மாணைநோக்கியர்வாய்மது ஆடன
வேண்மல்கிவெண்டேர்கென்றவெங்கிலம்
பானன்மல்கிவெண்பாலன்னம்பாய்தவே.

(ஷ. ஷ. ச. 200.)

(இ-ள்) இவன் திருத்துதவின், ஆஜைன் திரிந்த காடுகெள்லாம் கணவரோடு கூடிய மகளிர் கொப்பளித்த மதுவை ஆடின. பேய்த் தேர் பரந்த நிலமெல்லாம் பானல் பூத்துப் பால் போலும் அன்னம் பரந்தன என்க.

மாரிமல்கிவளங்கெழுமண்மகள்
வாரிமல்கிவரம்பிலளாயினால்
ஆரியா அடிசிந்தளி ஆண்யவார்க்கு(து)
எரியாயினாங்களுமென்பவே.

(ஷ. ஷ. ச. 201.)

(இ-ள்) இவன் செய்கின்ற அறத் தின் மிகுதியாலே, திங்கள் மும்மாரி பெய்து உலகம் விலைவுமிக்குத் தன் எல்லையைக் கடந்தது. அதன் மேலாக மடைப்பள்ளியினிறும் நெய் ஒழுகு தலாலே எவ்விடமும் ஏரியாயின என்க. பின்வரும் செய்யுட்கள் உலகியலுக்கு ஒப்ப விஜயை செய்வன செய்தமை கூறுகின்றன.

தனியேதுயரும் துதாழ்ந்துவீழ்ந்தசுடி
[காட்டுள்
இனியாளிடர்க்கிடமென்றுசேர்த்திடுயக்
[கொண்ட
கனியார்மொழியாட்குமயிந்துகாமர்ப்பதி
[நல்கி
முனியாதுதான்காணமொய்கொள்மாடத்
தெழுதுவித்தாள்.
(ஷ் முத்தியிலம்பகம் செ. 5.)

(இ-ள்) அருளுடைமையின் யாவர்க்கும் இனியாளாகிய விசயை, தன்னிட்ரைத் தீர்த்துத் தாபதப் பள்ளியிலே சேர்த்துப் பிழைப்பித்துக் கொண்ட தெப்வத்திற்கும் அஃதுறையும் சுடுகாட்டிலே கோயிலியற்றி, மயிலுக்கும் எழுது வித்தலைச் செய்தாள் என்க.

அண்ணல்பிறந்தாங்கைஞ்ஞாற்றுவர்க்களாக்
[தாங்பால்
வண்ணச்சுவையழுதம்வைகாளானுங்
[கோவிந்தன்
வெண்ணெயுருக்கிடைய்வெள்ளமாகக்
[சொரிந்துட்ப
பண்ணிப்பரிவகன்றுள்பைத்தார்வேந்தற்
[பயந்தாளே.
(ஷ் ஷ் செ. 6.)

(இ-ள்) விஜயை, சீவகன் பிறந்த இடம் சுடுகாடாகக் கிடவாதபடி சாலையாக்கிக் கோவிந்தன் அதற்குரியனுயின்று நாடொறும் பிள்ளைப்பாறும் அளந்து நெய்யைச் சொரிந்து அமுதத்தையும் ஊட்டப் பண்ணி அவ்வறம் வைகுகையினுலே பரிவை அகன்றுள்ளன்க. (பரிவு-செய்வன செய்ய வேண்டும் என நினைத்திருந்த வருத்தம்)

மேலே கூறியவைகளால் உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு சை ஒத்திருந்தபோது — செல்வம் வந்துற்ற போது அறிவுடையோர் செய்வன செய்தல் நன்றுவலியுறுதல் கண்டு கொள்க. சேர்சோழ பாண்டிய மண்ணருள்ளும் குறுநில மண்ணருள்ளும் பிறருள்ளும் பலர் செல்வம் வந்துற்ற போது செய்வன செய்தமை — நிலையான அறங்களைப் புரிந்தமை பழைய சரித்திரங்களால்

வெள்ளிடையாகின்றது. அவற்றின் திறமெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பின் மிகப் பெருகும். தற்காலத்தும் அறிவுடையோர் சிலர் செல்வம் வந்துற்ற காலைச் செய்வன செய்து புகழையும் புண்ணியத்தையும் பெறுதல் கண்கடு. செல்வம் வந்துற்றகாலத்துச் செய்வன செய்யாது போவியான இடம் பொருள் எவல் என்னும் சாய் காலால் அதிக்கிரமங் கொண்டு சுயங்கலமே கருதி முறைகேடாகப் பிறரை அடிப்படுத்த முயன்று தீமை புரிவோர் பலர். கொடுங் கோலரசரும் பிறரும் தீமைகள் பல புரிந்தமை பழைய சரித்திரங்களால் தெரிகின்றது. குருகுலச் சக்கரவர்த்தி யும் வணக்காமுடி மன்னனுமாகிய துரியோதனன் கொடுமை நோக்கி விதுரன் கூற்றுக் கூழுந்த பின் வரும் மகாபாரதச் செய்யுள் செல்வம் வந்துற்றபோது தீமையே புரியும் அறிவிலார் மாண்புக்கு உறு சான்றுகின்றது.

வில்லிபுத் தூர்பாரதம்.

செல்வம் வந்துற்றகாலைத்தெய்வமுஞ்
[சிறிதுபேணேர்
சொல்வன அறிந்து சொல்லார்க்கந்தமுஞ்
[துணையுரோக்கார்
வெல்வதேவினைவதல்லால்வெம்பலை வலி
[தென்றெறண்ணேர்
வல்வினைவினைவுபோரார்மண்ணின்மேல்
[வாழுமாந்தர்.
(ஷ் கிருட்டணன் துதுச்சருக்கம் செ.

[143.]

இவற்றால் சை யொத்து இருந்தால் — தனது பொருள் அளவுக்கு ஏற்பக்கெய்வன செய்யவேண்டும்—இருமைக்கும் உறுதி பயக்கும் நற்கருமங்களை உருப்பவேண்டும் என்பதும் அஃதே அறிவுடையோர் மாண்பு என்பதும் நன்று வலியுறுகின்றன. இதுபற்றியே, “சை ஒத்து இருந்தால் செய்வன செய்”

என்று உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு ஒத்தினால் ஒளவை என அறிதற்பாற்று. மேல் இவ் அறிய பெரிய தமிழ் மங்கிரத்தின் உண்ணம் நிலைக்கு ஒப்பிய

பொருள் ஒருவாறு சுருங்க உரைத்து இக் கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

உலகத்திலே கோடிக் கணக்காகப் பணத்தைத் தொகுத்தோராயினும். படிப்பு அதிகாரம் என்பனவற்றால் எத் துணைப் பெரிய உந்தனிலையில் வீற் றிருப்பவராயினும், மதிப்பொலிவிற் சிறந்தவர் என உலகமாக்களால் மதிக்கப்படுவராயினும் தமது சென்மாந்தர கர்மங்களைத் தாமே அறிந்து அப் பழவினைகளை ஒழித்தற்கு ஏற்ற புது வினைபுரிந்து உய்தியடைதல் முடியாத காரியமே ஆகும்; அபிமான மிகுதியால் விருப்பு வெறுப்பின் வயப்பட்டவராய் மனம் போனவாறு ஒவ்வோர் கருபங்களை உருப்பிறி மறுமைக்கு வித்தாகிய ஆகாமியங்களை ஈட்டுவதேயன்றி, வாய்மையான பணிபுரிதல் — செய்வன செய்து உய்தியடைதல் அசாத்தியமே ஆகும். தமது கர்மங்களை அறிய முடியாத உலகோர் பிறர் சென்மாந்தர கர்மங்களை எல்லாம் பூரணமாக அறிந்தவர் போலத் துணை அவருக்கு இன்ன இன்ன கர்மங்கள் இருக்கின்றன எனவும் அவற்றை இன்ன இன்ன கர்மங்களால் ஒழித்தல் வேண்டும் எனவும் தற்சதந்தரத்தால் ஒலமிட்டுச் சர்ச்சை விளைப்பதும் அவரை வஞ்சிப்பதும் அறியாமையேயன்றி வேறு என்னை? இம்மையில் எவ்வெக் கர்மங்கள் எவ் வெவருக்கு அனுபவமாய் வந்துள்ளன எனவும் யார் யார் எவ் வெவருக்கு எவ்வெச் சென்மத்தில் எவ்வெவ்வாற்றால் கடப்பாடுடையர் எனவும் எமது சிற்றறிவு கொண்டு யாம் அறிவுது என்றால் அது முயற்கொம்பே ஆகும். ஆதலால்,

“ஓராதே ஒன்றையும் முன்னிலை வையாதே உள்ளபடி முடியு மெலாம் உள்ளபடி [காணே.”

என மஹா மேதாவியாகிய எமது தாயுமானவர் கூறியாங்கு மனப்பான மையால் காரணங் கற்பித்து முன்

னிலைகளைத் துண்புறுத்துதலால் மேல் விளைகளை ஈட்டி அவமாகாது யாவும் உள்ளபடி முடியும் என அமைவதே அறிவுடையோர் மாண்பு என அறிதற் பாற்று. திருவருட் சகாயத்தாலன்றி — குருவருளாலன்றி நமது முனைப்பால் கர்மங்களை அறிவதும் அவற்றிற்கு ஏற்றவாறு பூர்வத்தைத் தோட்டு நடாத்திப் பூர்த்தி செய்து உய்தி யடை வதும் முடியாத காரியமே என்பது தத்துவப் பெரியார் துணிபும் வேத உண்மையும் ஆம். உலகியலுக்கு ஏற்பஞ் “சை ஒத்து இரு” த்தல் என்னும் பொருளுடையாதல், உண்மை நிலைக்கு ஏற்பஞ் “சை ஒத்து இரு” த்தற்கு முக்கியமான காரணங்களுள் ஒன்று எனக் கூற ஆம். உலகியலான பொருளைக் கொண்டு அறத்தாறு எனப்படுவனவற்றைப் பயன் கருதாது உஞ்சறுதலாலும், உண்மையை நாடும் ஆற்றலும் காதலும் உடையாய் நூலாராய்ச்சி செய்தலாலும், தல யாத்திரை தீர்த்தஸ்நானம் மூர்த்தி வழிபாடு குருவினக சங்கம சேவை முதலியவற்றூ மூலம் அடையப்படும் சூரவன் அருளால் வாய்மையான சாதகங்களை அதுடித்து உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியலாறு “சை ஒத்து இரு” க்கப் பெற்றே செய்வன செய்து உய்தியடையவேண்டும். வாய்மையான சாதகங்களை வழி வற அதுடித்தலால் இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் கைவரப் பெறுதலே உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியலாறு “சை ஒத்து இரு” த்தலாகும். இத்தன்மை வாய்ந்து உபரதி பெற்ற சிவ காருண்ணிய மூர்த்திகளாகிய மெய்யடியாரே செய்வன அறிந்து செய்த்தக்கவராவர். இவ் வுண்மையையே,

“சை ஒத்திருந்தால் செய்வன செய்”

என்னும் இம் மந்திரம் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியலாறு உணர்த்துகின்றது. உடலுயிர் இயக்க ஒருப்பாடாகிய இருவினை ஒப்பும் மல பரிபாகமும் வாய்ந்தபோது — “சை” என மலர்ந்த போது — சைவம் திகழ்ந்த போது சைவம் திகழ்ந்த போது — சைவம் திகழ்ந்த போது சைவம் திகழ்ந்த போது — சைவம் திகழ்ந்த போது — சைவம் திகழ்ந்த போது — இகர ஒலியோடு கூடியது. மெய்

யாக என்பது இச் சூத்திரத் தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும்.

“சை” என்றால் என்னை? “சை” என்றால் பணம் — பொருள் என்று உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு கூறுகின்றனர். அஃது எங்கனம்? எனில் கூறுதும். உண்மை நிலையில் “சை” ஒத்த போதுதான் வாய்மையான பணம் என்னும் தனம் — பொருள் அடையப்படும். வாய்மையே போவியாகத் திகழ் வதால் — பற்பல உருவங்களாகக் காணப்படுதலால் “மா” வின் நிறையின் பெட்டு அதுவே ஆதலால் நிறையே ஐகாரம் ஆதலால் (மா + ஜி = மாயை) அதன் வாய்மைப் பெயரே வியாபகம் எனும் போவிக்கும் வழங்கப்படுகின்றது. “சை” என்னும் வாய்மையான பொருளின் பெயரே போவி யான பொருளுக்கும் வழங்குகின்றது என்க. “சை” ஒத்தலால் அடையப்படும் பொன் “சை” எனப்பட்டது. காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. “சை ஒத்தல்” என்றால் என்னை? அதுதான் “சை” அமையப் பெறுதல் — “சை” என மலர்தல் என்பது. சி+அ+இ=சை எனப்படும். “சி” என்னும் மெய் அகரத்தைத் தழுவிச் “சி” ஆனது. இகரத்தைத் தழுவிச் “சி” ஆனது. அகர இகரம் ஐகாரமாயின. “சி” என்னும் மெய் அ இ என்பன சேர்ந்து சை ஆனது என்க. இகரம் என்பது தூலச் சிவை — சத்துயிர். அகரம் என்பது சித்து — சித்துயிர். இவையே சத்தசைவு — சத்தொவி எனவும் சித்தசைவு — சித்தொவி எனவும் பேசப்படும், உடலியக்கம் உயிர் இயக்கம் எனப்படும். மெய்க்கும் இயக்கம் உண்டு. அது இலக்கண நால் மெய்க்கு மாத்திரை கூறுமாற்று ஆம். அறியப்படும். மெய்யின் இயக்கம் தாமதமானது. உயிரின் இயக்கம் துரிதமானது. மெய் என்றபோதே உயிர் இருக்கிறது — இயக்கம் இருக்கிறது. மெய் இகரத்தோடு கூடியது — இகர ஒலியோடு கூடியது. மெய்

யில் இகர உயிர் என்றும் தொனித்து நிற்கும். இகரம் அகரம் இரண்டும் சத்தொவி சித்தொவி எனப்படும். இவையே பிருதிவியாகிய அன்னையும் ஆகாசமாகிய தந்தையுமாம். ஈன்றேர்க்கே “ஆபி” (அ+இ) என்னும் பெயரும் உண்டு.

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”

என்னும்மந்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் இதுவே ஆம். (“வி த் தகம்” தொகுதி 2 இல 32 பார்க்க) குருவருளால் பெறப்படும்உரிய சாதகங்களால் உடல் உயிர் இயக்கம் என்னும் சத்தசைவு (இ) சித்தசைவு (அ) என்பன தம்முள் அளவு நிறை சமம் பெற்ற போது (சி+அ+இ=சை) “சை” என மலரும். இதுவே “சை ஒத்து இரு” த்தல் என அறிதற்பாற்று. ஆகாசமாகிய தந்தையும் பிருதிவி (அன்பு) என்னும் தாயும் கூடிக்குத்தலால் அன்றேன் குழவியாகிய அருள் என்னும் மகன் பிறந்தான் என்பதன் உண்மையும் இதுவே ஆம். இருவினை சொருபமாகிய உடல் உயிர் இயக்கம் சமம் பெறுதல் — இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் கைவரப்பெறுதல் என்பதன் உண்மையும் இதுவே ஆம். இருவினையும் ஒப்பிய இடத்துச் சிவம் என்னும் அமல ஒளி — அமல நிறை ஆக்கம் பெறுதலாகிய — சிவசம்பஞ்சமாகிய சைவம் திகழ்தல் — சிவமண்சமாக்கும் தல் என்பதன் உண்மையும் இதுவே ஆம். பிராண்னும் அபான அமாகிய கொடிநிலையும் வள் வளி யும் வடுநீங்கிச் சிறக்க — சமமுறத்திகழுக்கந்தழி சித்தக்கப் பெறுதல் என்பதும் இதுவே ஆம்.

திருவாசகம்.

“நவமானசேஞ்கடர்ச்சல்குதலும்நாமோழி [ந்து] சிவமானவாபாடி.....”

(ஷ திருத்தென்னேனம் செ.4.)

எனவும்,

ஊசலாட்டும் இவ்வுடலுயிராயின இருவினை
[அறத்து]
..... உணர்வுதந்து ஒளியாக்கி
..... ஆகை தீர்த்து அடியார் அடிக்
கூட்டிய அற்புதமறியேனே.”
(ஷ அற்புதப்பத்து செ. 8.)

எனவும் மனிவாசகவள்ளல் அரு
ளியனவற்றின் உண்மையும் இதுவே
ஆம். “சை ஒத்து” போது தான் —
இருவினை சமப்பட்டபோது தான்
வாய்மையான பொருள் அடையப்
படும். இதுவே புகலிடம் — அமல
முதற்படி — முத்திவாயில். அம்மை
யப்பருக்கு உவப்பான பொன் இதுவே.
ரக்ஷகதேதகம் என்னும் விமலதநு
இதுவே என்க.

“பொன்னெடுங்குன்றமொன்றன்டு
[கண்ணர்இப்புகலிடத்தே”
என்றனர் நமது அப்பர்.

“சிவபதம்என்னும்பொன்னெடுங்குன்
[றடையோரே”

என்றனர் கருவூரார். சிவபிரான்
பொன்வண்ணர் என்பது சருதி. “சை
ஒத்து இரு” த்தலாகிய இப் பொருளை
அடையப் பெற்றவரே அடியார் —
வழியடியார் — மெய்யடியார் என்க.
இதுபற்றியே “இருவினை அறுத்து...
அடியார் அடிக் கூட்டிய அற்புதம்
அறியேனே” என அருளிச் செய்தார்
மனிவாசகர்.

“உற்ற ஆக்கையின் உறுப்பொருள்”,
ஆகிய இறைவன் திருவடி உள்ளே
காணப்பட்டபோது தான் இருவினை சமம்
பெறும் — “சை ஒத்திரு” த்தல் கை
கூடும். அப்பொழுது தான் முன்னிலை
களின் பண்பு அறியப்படும் — மெய்
உணர்வு பூரிக்கும் — வியாபகம் பெறும்
— செய்வன அறிந்து செய்ய முடியும்
— வாய்மையான பணி செய்ய முடியும் என்க. இது பற்றியே,

திருவாசகம்.

“..... எதுவேமைப்பணிகோருமாறுதுகேட்
போம்
எம்பெரு மாண்பள்ளி எழுந்தருளாயே.”
(ஷ திருப்பள்ளியெழுச்சி செ. 7.)

என அருளிச் செய்தார் மனிவாச
கப் பிரபு. பின்வரும் தேவர் திருவாக்
கும் இவ் வண்மையையே நன்று வலி
யுறுத்துகின்றது.

குறள்.

வேண்டின்உண் டாகத்துறக்க துறந்தபின்
சன்னிடயற் பால பல.

(ஷ 35ம் அதி. துறவு செ. 2.)

இருவன் தான் நினைத்தவற்றை எல்
லாம் அடைந்து உபரதி பெற்று உய்
யும் திறைனை விரும்பினாலையின், அப்
பெற்றி கைகூடும் வண்ணம் தனது
சரீரமாகிய இல்லைக் கைத்தாள்
கொண்டு துறப்பானகை. அவ்வாறு
துறத்தலால் — திறத்தலால் அரு
ஞேதய மானபின் இவ்வுலகில் அவ
னால் செயற்பால் அரிய செயல் பல
உள்ளன என்பது இதன் பொருளா
கும். தம்முள்ளே அருஞேதயமாகப்
பெற்ற மெய்யடியாரே தாம் நினைத்த
வற்றை எல்லாம் நிறை முறையோடு
அனுபவித்து அவாவினை விண்டு உப
ரதி பெற்று உண்மைத் துறவிகளாய்ச்
சீவகாருண்ணிய மூர்த்திகளாய்ச் செய்
வன செய்பவராவர் — செயற்கரிய
செய்யும் பெரியார் ஆவர்.

குறள்.

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் ஜிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

(ஷ 3ம் அதி. நித்தார்பெருமை செ. 6.)

என்னும் பொய்யில் புலவன்
பொருளுரையின் உண்மைப் பொரு
ளும் இதுவே ஆம். ஞானசம்பந்தர்
முதலிய சமயாசாரியர்கள் இறந்

தோரை எழுப்புதல் முதலிய செயற்
கரும் செயல்களாகிய அருட்புதுமை
களை விளைத்துச் சத்திய நெறியாகிய
உண்மைச் சைவத்தை நிலைநாட்டி
யமை அறிக். இவரே பெரியார் —
தத்துவப் பெரியார் — “சை ஒத்து
இரு”க்கப்பெற்றமையால் செய்வன
செய்த மெய்யடியார் என்க. “சை
ஒத்து இரு”க்கப் பெறுத மருஞ்சுடம்
பின்றாகிய வித்துவப்பெரியார் — போவி
உபாசக நிட்டையாளர் முதலிய உல
கோர் படிப்பு முதலியவற்றுல்
எத்துனை உந்த நிலையில் வீற்றிருந்த
வரேயாயினும் — வீற்றிருப்பவரே
யாயினும் செய்வன செய்ய அறியா
தவரே — செபற்கரியன செய்யமுடியாதவரே — செயற்கரிய செய்கலாச்
கிறிபரே என்க. “சை ஒத்து இரு”க்
கப்பெற்றவரே மாற்றிப் பிறந்தவருமா
வர். இருவினை ஒப்புமலூபரிபாகம்
வாய்ந்த இவர் தம் விமலமான உடலு
யிர் அருட்சத்தி பதி தலால் அமல
மாய் — சூக்குமாய் அருளாய் வெளியாய்
ஞானகாசத்தில் ஒடுங்குவனவே
யன்றி உலகமாக்கள் மருஞ்சுடம்புகள்
போல நிலத்துட்புதைத்து விடும்
படியும் சுட்டு எரித்து விடும் படியும்
பின்மாகி விழுவன வாகா என்பது
தத்துவப் பெரியார் துணிபும் வேத
உண்மையும் ஆம்.

“சை ஒத்து இரு” த்தல் கைகூடாத
விடத்துச் செய்யப்படுவன எல்லாம்
விருப்பும் வெறுப்பும் பற்றிய அபி
மானத்தால் சுயநலமே கருதியனவாய்
மறுமைக்கு வித்தாகும் ஆகாமயத்தை
விளைவேற்க செய்வனவே ஆகும். ஆத
லால் யாவரும் திருவருட்சகாயத்தால்
— குருவருளால் “சையொத்து இரு”
த்தல் கைவரப் பெற்று அஃதாவது
இருவினை சமப்படுதலால் வாய்மை
யான பொருளை அடைந்து செய்வன
செய்து உய்தி யடைதலே — பேரினப்
வாழ்வடைவதே — நித்தியத்துவம்
பெறுதலே வேண்டற்பாற்று. இத்

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 34-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

திருசிற்றம்பலக் கோவை

திருவளர்தாமரைசீர்வளர்காவிகளீசர் தில்லைக்
குருவளர்பூங்குழியில்கோங்குபைங்காங்கள் கொண்டோங்குதெய்வ
மருவளர்மாலையோர்வல்லியிலெல்கியனங்கடைவாய்ந்
துருவளர்காமன்றன்வென்றிக்கொடி போன்றெளிர்கின்றதே.

(ஷ்ட செ. 1.)

ஆ! ஆ! என்ன அருமை! என்ன பெருமை! பஞ்சதினை
கஞ்சகும் உரிய தாமரை முதலிய பூக்களால் ஆய தெய்வ
மணங் கமழும் மாலையானது ஓர் கொடி போல நுடங்கி
அன்னத்தின் நடை வாய்ந்து காமன் தன் வென்றிக் கொடி
போன்று ஒளிர்கின்றது என — ஒளி மயமாக — பொன்
மயமாகத் திகழ்கின்றது என தனது மல பரிபாகம் பெற்ற
விமல காயப் பெண்ணைகிய விமல வல்லியை — விமல
சத்தி வடிவாகிய பொன் மயமான ரசங்க தேகத்தைக்
கண்டு கழி பேருவகையும் கழிபெருவியப்பும் அடைந்து
மணிவாசகன் இவ்வாறு பாடியருளிய பேரின்பக் கோவை
யின் மாண்பை என்னென்று புகழுந்து கூறுவது! இத்
தகைய அ நு பவம் வாய்ந்து கோவை பாடினேர் வேறு
யாரும் உள்ரோ? இல்லை. இல்லை. இவனே இருவினை
ஒப்பு மல பரிபாகம் வாய்க்கப் பெற்றவன் — கந்தழி
சித்திக்கப் பெற்றவன்; இந்திரிய நிரோதம் பெற்றவன்.
இவனே மன்மதன்; மன்னும் படியான மதமுடையவன்.
இவனே வேள்; தனது சரீரம் வேஞ்சுராக — புள் இருக்கும்
வேஞ்சுராக அமையப் பெற்றவன். வீரியம் எனும்
விந்துவால் — விந்து மதம் என்னும் இந்து மதத்தால்
பொலிவற்று மிரிரப் பெற்றவன் இவனே. வாய்மையான
இந்து மதம் எனும் உண்மைச் சைவமதத்தவன் இவனே
எனக். இவன் காமத்தை வென்றவன்; ஜம்புலுணையும்
வென்றவன். இவனே வீரன் — வாய்மையான வீரசைவன்
எனக். முத்தி நெறிக்கெனச் சமைந்தான் ஒருவன்
குருவருளால் அடைய வேண்டிய முதற்படி இதுவே.
இதைன் அடையாமல் படியே யற்றம் பெறுதல் முடியாத
காரியம். இம்முதற்படியை அடையாதவருக்கு — இருவினை
ஒப்பு மல பரிபாகம் பெருதவருக்கு முத்தி என்பது
முயற்கொம்பே யாகும். ஆதலாற்றுன் இவ் அரிய பெரிய
தெய்வமறையின் முதற் செப்புளால் கூறியருளப்பட்ட
முதற் பொருள் இதுவே ஆயிற்று எனக். பஞ்சதினை

கஞ்சகும் உரிய பூக்கள் கூறப்பட்டமைகல் என்னும் பஞ்சதநக்களாகிய பஞ்ச பெளதிகங்களும் கூடிக் குழைந்து விமலமாய் அழகு பெற்றமையை — கல் பூத்து அழகு பெற்றமையை — கல்லி என்னும் வாய்மையான கற்புப் பெற்றமையை உணர்த்தி நின்றது. மலம்பரிபாக மடையும் பெற்றி — விமலமாகும் பெற்றி இதுவே எனக். “தெய்வமருவளர்மாலை” என்பது “மனங்கமம் தெய்வத்து இளநலம்” திகழ்ந்து அமலம் ஆக்கமுறுதற்குரிய விமலகாயப் பெண்ணை உணர்த்தி நின்றது. பூமணம் போலும் சிவமணம் பெறுதல் இதுவே என அறிதற்பாற்று,

திருவாசகம்.

“பூவில் நாற்றம் போன்றுயர்க் கெங்கும்
ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவாங் தருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச் செய்த ஒண்பொருள்
இன்றெனக் கெளிவாங் திருந்தனன் போற்றி
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி”

(ஷ்ட திருவண்டப்பகுதி)

என மணிவாசகர் அருளியதும் இவ் உண்மையையே
நன்று வளியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க. பாலையால் பெற்ற
இன்பம் குறிஞ்சியால் உண்ணப்பட வேண்டுதலின், பாலை
நிலத்துக்குரிய கோங்கின் பின்னே குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய
காங்கள் கூறப்பட்டு இறுதிக்கண் நிப்பதாயிற்று எனக்.
“வல்லீயின் ஒல்கி அன நடைவாய்ந்து” என்பது உடலு
யிர் அவச்சலனம் என்னும் அசுத்த ஊசலாட்டம் ஹழிந்து
நிறையோடு அசைவதாகிய — அசையாமல் அசைவதாகிய
போன்னாசலாட்டத்தை உணர்த்தி நின்றது. உடலுயிர்
இயக்கம் நிறைபெறுதலாகிய இருவினை ஒப்பு வாய்ந்த
மெய்யடியார் நீர்மை இதுவே எனக். “காமன் தன் வென்
திக்கொடி போன்று ஒளிர்கின்றதே” என்பது மன்மதமா
கிய — மன்னும்படியான மதமாகிய — நித்தியத்துவம்
பெறுதற்குரிய மதமாகிய இந்து மதம் சித்திக்கப் பெற்ற
மையை — தானே மதனுண்மையை உணர்த்தி நின்றது;
விமல தேகமாகிய விமல காயப்பெண் நிரோதம் பெற்ற
வீரியத்தால் பொலிவு பெற்ற மினிர் தலை உணர்த்தி
நின்றது; காமம் ஆட்சி பெற்றமையை — காமம் வெல்லப்

பட்டமையை — சாதலீத்தரும் அசத்த காமம் அமிர்தத் துவம் என்னும் நித்தியத்துவம் அளிக்கும் சுத்த காமமாக சிவ காமமாக மாற்றமடைந் தமையை உணர்த்தி நின்றது என்க. இவ்விடமே கஞ்சி (காஞ்சி) எனப்படுவது. காமம் ஆட்சிபெற்ற இடம் — காமாட்சி பிடம் இதுவே என்க. இவ்விடத்தை அடைந்தவர்க்கு யாதுகுறையும் இல்லை. இவரே இந்திரர் — குபேரர், “கஞ்சியில் வதிவோர் எல்லாம் காலாட்டி உண்பார்தாமே” என்பது சித்தர் திருவாக்கு. காலாட்டல் — பாம்பாட்டல் என்பன சித்தர் பரிபாஷை. வாசியை — குண்டலியை — சரீரத்தை வசப்பன்னுதல் என்பது பொருளாகும். மெய்யடியார் எல்லாம் வாசியை வசப்பன்னியலரே யாவர்; மல தநவை விமல தநுவாக மாற்றியலரே யாவர். உபாசக நிட்டைகளாலும் படிப்பு வல்லபத்தாலும் வேடம் பூசை முதலிய போலியான நடை நெரடிகளாலும் வாசியை வசப்பன்னுதல் அசாத்தியமே யாகும்.

பத்திரகியார் புலம்பல்.

காசினியெலாநடந் துகாலோய்க் துபோகாமல்
வர்ச்தனிலேறிவருவதினியெக்காலம்.

ஆகவெளிக்குள்ளேஅடங்காப்புரவிசெல்ல
ஏகவேளியிலிருப்பதினியெக்காலம்.

(ஷ. செ. 93; 97.)

என அருளிச் செய்தார் நித்தியத்துவம் பெற்ற தத்துவப் பெரியாராகிய பத்திரகியார்.

வாசி ஏற்றம் குதிரை யேற்றம் என்பன ஒன்றே. இவை பரிபாஷை. சேரமான் பெருமான் நாயனார் குதிரையில் ஏற்கிக் கயிலை புக்கனர் என்பது, அவர் வாசியாகிய குண்டலியை வசஞ்செய்து அஃதாவது தமது காயத்தை விமல மாக்கி — அமலமாக்கி நித்தியத்துவம் அடைந்தனர் என்னும் உண்மையை உணர்த்தும் கற்பணியே யாகும். பின்வரும் எம் அண்ணல் திருவாக்கு வாசிக் குதிரையின் மாண்பை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

(6-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

தகைய வேத உண்மைகளை யெல்லாம் அடக்கியே,

“சை யோத்திருந்தால் சேய்வன சேய்”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு ஒது ஆணை தந் தருளி னாள் எமது பாட்டி என அறிதற்பாற்று. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

திருமந்திரம்.

ஜவர்க்கு நாயக னவ்வூர்த் தலைமகன் உய்யக்கொண் டேறுங் தூதிரையற் றெருங் றுண்டு மேய்யார்க்குப் பற்றுக் கொடுக்குங் கொடாதுபோய்ப் பொய்யரைத் துள்ளி விழுத்திடுங் தானே.

(ஷ. 3 ம். தந். அட்டாங்கயோகம் செ. 16.)

வாய்மையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதால் வாசிக் குதிரையை வசஞ்செய்யும் மெய்யராகிய மெய்யடியார் நித்தியத்துவம் பெறுதலும், அதனை வசஞ்செய்ய முடியாத பொய்யராகிய — பொய்ம்மையாளராகிய உலக மாக்கள் உடல் பின்மாய் விழுந்து பொய்யாக மாண்டு பிறவி வலைப்படுதலும் இதனால் நன்று வலியுறுதல் கண்டு கொள்க. கஞ்சியில் வதிந்து காலாட்டி உண்ணும் மெய்யடியாரே நினைத்த போகங்களை யெல்லாம் கண்டு நிறையோடு உண்டு உடலுயிரை அமலமாக்கி விமல அவாவினையும் விண்டு உபரதிபெற்று—வாய்மையான துறவுபெற்று நித்தியத்துவம் பெறுபவராவர்—உண்மைச் சைவ முத்தி அடைபவராவர் என அறிதற்பாற்று.

மேலே கூறியவைகளால், கயிலை முதற்குவனகைய சற்குருநாதன் அருளால் வாய்மையான சாதகங்களை அதுடித்து இவிருணை ஒப்பு மல பரிபாகம் வாய்ந்து வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு ஒது உணர்ந்து அரிய பெரியசகச நிட்டையாளராய் உலகர்போல் வாழுந்து ஒப்பு வொழுகி உடலுயிரை அமலமாக்கி நித்தியத்துவம் பெற்ற தத்துவப் பெரியாராகிய மெய்யடியார் அருள் நிலைக்கும், இப் பெற்றி யாதும் அமைய முடியாது இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் கைவரப் பெற்று அமலம் பெறுத மருஞடம்பினராய், ஒருவகை உபாசக நிட்டையாளராய் வதிந்து படிப்பு வல்லபத்தால் வேதாகம சாரம் என்று சாத்திரப் பெயர் புனைந்து சில பலவற்றை எழுதி வைத்துத் தாலம் பின்மாகி விழுமாண்டு பிறவி வலைப்பட்ட சந்தானதுரவர் முதலிய வித்துவான்கள் மருள் நிலைக்கும் இடையீடு அளவிடுதற்கு அரிதாம் என்பது தடக்கை நெல்லி என விளக்கம் பெறுதல் கண்டு கொள்க.

(தொடரும்)

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “சை யோத் திருந்தால் சேய்வன சேய்” என்னும் ஒளவையார் அழுத வாக்கின் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணர்த்தகும்.

கூபம்.

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0
வேளி நாட்டிற்கு „ „ ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்,

புதுவை.